

Arrest

nr. 88 818 van 3 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 20 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Blijkens het verzoekschrift en de bestreden beslissing dienen de verzoekende partijen op 26 oktober 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 13 maart 2012 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 21 maart 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(…)

En hun kinderen :

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Verzoekster T(…), A(…) haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen ter kennis gebracht op 13.10.2011 en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene

beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2 De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.3 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De verwerende partij heeft geen administratief dossier overgelegd, zodat het voor de Raad onmogelijk is gemaakt een wettigheidscontrole op haar beslissing uit te oefenen.”*. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een nota of als een bijkomende mogelijkheid tot het neerleggen van een administratief dossier. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven het gebrek aan een nota hetzij onvolkomenheden van een nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 juni 2012 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 18 augustus 2012, alwaar de verwerende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de op 25 juni 2012 gedateerde beschikking opgenomen grond, verwijst zij naar haar nota in antwoord op de vraag tot horen, met name naar artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet. Zij haalt tevens aan dat de oorzaak waarom geen administratief dossier werd ingediend, gekend is. De verzoekende partijen verwijzen naar het verzoekschrift.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 18 september 2012 gevoerde betoog en het in het verzoekschrift ontwikkelde eerste middel, wijst de Raad op het volgende:

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen onder meer aanvoeren dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de diverse gegevens die in het dossier van de verzoekende partijen beschikbaar zijn, op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Zij verwijzen onder meer naar twee objectieve en verifieerbare verslagen die zij hebben voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan de tweede verzoekende partij lijdt, zijnde verslagen van dokter V. en van dokter C. Zij verwijzen tevens naar het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar *“informatie beschikbaar in het administratief dossier”* waaruit zou moeten blijken dat de tweede verzoekende partij voor medische behandeling terecht zou kunnen in ziekenhuisstructuren waar aangepaste medische behandeling voorhanden zou zijn, waarbij zij stellen dat de conclusies getrokken door de arts-attaché uit de door hem aangehaalde algemene informatie (en waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft gebaseerd om de weigeringsbeslissing te motiveren), niet corresponderen met de werkelijkheid, minstens dat deze informatie niet op de tweede verzoekende partij van toepassing is. Ook verwijzen zij naar hun financiële middelen met het oog op de betaling van noodzakelijke medicatie. De verzoekende partijen besluiten dat de bestreden beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het verslag van de arts-adviseur. In dit verslag van 2 maart 2012, dat de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen, wordt verwezen naar het medische getuigschrift van dokter V. en dat van dokter C. en wat hieruit zou moeten blijken, wordt gesteld dat op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg en wordt vervolgens ingegaan op de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst en naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de mogelijks noodzakelijke opvolging door een specialist in het land van herkomst, waarbij in beide gevallen wordt verwezen naar informatie beschikbaar in het administratief dossier en wat uit deze informatie zou moeten blijken. Er dient echter op gewezen te worden dat de Raad niet beschikt over een administratief dossier, noch over de aanvragen en slechts beschikt over één van de twee door de verzoekende partijen voorgelegde medische attesten, met name het attest van dokter V. dat door de verzoekende

partijen bij hun verzoekschrift is gevoegd. De Raad kan zodoende niet nagaan aan welke aandoening de tweede verzoekende partij blijkens het tweede medisch getuigschrift zou lijden en welke verdere informatie in het betrokken medisch attest werd aangebracht, of zij één en ander aangaande hun financiële toestand hebben aangebracht en welke informatie aangaande beschikbaarheid en toegankelijkheid precies in het administratief dossier beschikbaar is. Het is voor de Raad aldus onmogelijk na te gaan over welke feitelijke gegevens de overheid precies beschikte en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk. Ook de achterliggende reden waarom geen administratief dossier werd ingediend, doet niet ter zake.

Het beroep dient ingewilligd te worden.

3. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt nietig verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN